

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΟΥ ΑΒΔΗΡΙΤΟΥ.

Ἐλεύθερο, χαρούμενο καὶ δίχως ἄλυσίδα,
Ἕλα, μικρέ μου πειρασμέ, νὰ παίξης να γελάσης,
Σὺν δαιμονάκι χόρευε, σὺν διαβολάκι πήδα,
Καὶ φίλησε τὴν εὐμορφη χωρὶς νὰ τὴν δαγκάσης.

Τὸ πήδημά σου, χλευαστὰ φαιδρὲ τῆς κοινωνίας,
Μὲ ὑπουργοῦ ὑπόσχεσιν ξηρὰν δὲν θὰ πληρώσω·
Ὡς τίμιος διανομεὺς εἰς ὅλας τὰς Κυρίας,
Σκοπεύω δῶρον σήμερον, μικρέ μου, νὰ σὲ δώσω.

Ἄ! μειδιάς, παμπόνηρο, ἀπ' τὴν πολλὴν χαρά σου,
Καὶ τὸ μικρὸ ῥατάκι σου ἀνάπτει φλογισμένο·
Ἀλλ' ἤσυχη ἂν ἀγαπᾷς νὰ μείνῃ ἡ καρδιά σου,
Πρόσεχε μὴν ἐρωτευθῇς καὶ μείνῃς γελασμένο.

Χθὲς ἔτρεχες στοὺς ὑπουργοὺς, μικρὲ παραλυμένε,
Κ' ἐφώναζες μ' ἄλλα παιδιὰ τοῦ δρόμου « νὰ τὰ ποῦμε; »
Ἀλλὰ ὑπῆρχον ἀσφαλῶς αἱ θύραι τῶν κλεισμέναι,
Καὶ ὁ καθεὶς τῶν ἔλεγεν « εὐχαριστῶ, κοιμοῦμαι. »

Κρύψε, μικρέ μου, μερικοὶ νὰ μὴν ἐνατενίσουν
Αὐτὰ ὅπου τὴν κόμπην σου ὀλίγον ἀσχημίζουν,
Διόλου δὲν ἐπιθυμῶ εἰς σὲ νὰ θεωρήσουν,
Τὶ δῶρα αἱ ὠραῖαι τῶν συνήθως τοὺς χαρίζουν.

Ἀδέσποτο, χαρούμενο, σὺν ἀγαθῷ παιδάκι,
Ἀθώως σκόρπισε εὐχαίς μὲ καθαρὴν καρδίαν,
Ἀλλ' ὅμως ἀπὸ ταῖς εὐχαίς νὰ λείπῃ τὸ φαρμάκι,
Νὰ μὴν ἰδῇς τὴν φυλακὴν καὶ τὴν Εἰσαγγελίαν.

Εἰς ταῖς ὠραίαις πέταξε, παμπόνηρο κ' εὐχῆσου
Μὲ μίαν νὰ μᾶς θέλγῃσι τοῦ κάλλους τῶν ἀκτῖνα,
Κ' ἐνῶ στολίζουν τὴν ζωὴν ὡς νύμφαι παραδείσου,
Τὴν χάριν νὰ μὴ κρύπτωσιν ὑπὸ τὰ κρινολίνα.